

P. Ábrahám Ernő:
A LIBÁK, A FARKAS, MEG A KISKAKAS

Egy szegényasszonynak volt tizenhat libája. Küldte őket:

– Menjetez legelni,
Friss magot szemelni,
Este hazajöjjetek.

Elmentek a libák, de bizony nem tértek haza estére.

– Hova maradhattak az én libáim? – búsult a szegényasszony. Elindult, hogy megkeresse őket, Ment a mezőre:

– Hol vagytok, libáim? – kiáltotta.

De bizony senki se felelt.

– Itt nincsenek – gondolta a szegényasszony. – Talán a tarlón lesznek...

Ment a tarlóra.

– Hol vagytok, libáim? – kiáltotta.

De bizony senki se felelt.

– Talán az erdőben lesznek – gondolta a szegényasszony.

Ment az erdő aljára:

– Hol vagytok, libáim? – kiáltotta.

– Az erdőben vagyunk – felelték a libák nagy gágogással. Megörült a szegényasszony, hogy mégis megtalálta a libákat, pedig már veszett jószágnak hitte őket.

– Gyertek haza, libáim! – kiáltotta nékik.

– Nem merünk – gágogták a libák.

– Miért?

– Félünk.

– Kitől?

– Farkastól.

– Hol lakik?

– Veremben.

– Mibe mosdik?

– Tisza vizébe.

– Mibe törülközik?

– Tengeri levélbe.

– Mit eszik?

– Kos-fejet, de a libát jobb szereti.

Haza búsult a szegényasszony, sírt-rítt, hogy oda a libái, mert nem mernek hazajönni a farkastól s mind az erdőben pusztulnak.

Volt a szegényasszonynak egy kis kakasa is. Csak oda sündörgőzött a szoknyájához.

– Miért búsulsz, asszonykám? – kérdezte.

– Libáimért, kakaskám – felelte a szegényasszony.

– Hol vannak?

- Erdőben.
- Miért nem jönnek haza?
- Félnék.
- Kitől?
- Farkastól.
- Hol lakik?
- Veremben.
- Mibe mosdik?
- Tisza vizébe.
- Mibe törülközik?
- Tengeri levélbe.
- Mit eszik?
- Kos fejet, de a libát jobb szereti.
- Ne búsulj, asszonykám – bízatta a kiskakas a szegényasszonyt –, majd én hazahozom a libáidat.
- Te? – csudálkozott a szegényasszony. – Hiszen téged egyszerre bekap a farkas.
- Ne félt engem, asszonykám – felelte a kiskakas.
- Hiába marasztotta szegényasszony, útnak indult. Elért a farkasveremhez, ott szállott egy eperfa hegyibe. Kinézett a veremből a farkas, meglátta.
- Mit csinálsz, kiskakas?
- Pihenek – felelte a kiskakas.
- Mibe fáradtál úgy el?
- Utazásba.
- Merre utazol?
- Vendégségbe.
- Hova?
- Az erdőbe.
- Kihez?
- Mókus pajtáshoz keresztelőbe. Gyere te is velem.
- Nem mehetek – felelte a farkas –, várom a szegényasszony libáit, hogy mind megegyem, s még el találnám szalasztani.
- Óh, te bolond – mondta a kiskakas –, addig ugyan megéhezel, ha azokra vársz, mert egy hétig fog tartani a keresztelő, s a libák is oda hivatalosak. Legjobb lesz, ha velem jössz, akkor még ma megeheted őket.
- Ráállott a farkas és elindultak. Elértek az erdőbe.
- Itt lakik-e már a mókus? – türelmetlenkedett a farkas.
- Még nem, még egy kicsit beljebb – felelte a kiskakas.
- Itt lakik-e már a mókus? – kérdi megint a farkas. A kiskakas észrevett egy odvas fát. Mindjárt mondta:
- Itt lakik, abban az odúban lakik.
- Véletlenül csakugyan ott játszott egy mókus és mikor észrevette a farkast, megijedt s beszaladt az odúba.
- Ahol e, éppen most ment haza – mondta a kiskakas.

– Siessünk hát, el ne késsünk – igyekezett a farkas, és búni kezdett az odúba. Félig már bebújt, akkor megszorult, mert szűk volt az odú lyuka és se beljebb, se kijebb nem tudott bújni, akárhogy erőlködött is.

– Eredj már kiskakas – kérte kínjában –, hívd el a róka komát, hogy segítsen.

– Hívom, hogyne hínám, csak nyugodtan várj – felelte a kiskakas, és szaladt mindjárt haza a szegényasszonyhoz, s ott olyan hangosan kezdett kukorékolni, hogy az egész falu összecsendült a csudájára. Mikor mind együtt voltak, csak kezdi ám mondani a kiskakas:

– Erdőben nagy fa,
Nagy fának nagy odva,
Odúnak szűk lyuka,
Farkas koma benn szorult,
Bőre jó lesz bundának.

No, a szomszédok is, mikor ezt hallották, mentek a kiskakas után az odvas fához. Hát csakugyan ott kínlódott farkas koma az odú lyukában, de akárhogy erőlködött is, se beljebb, se kijebb. Megfogták a szomszédok, megnyúzták, a bőrét odaadták a szegényasszonynak, hogy csináltasson belőle magának bundát, mert különben nem telne néki téli ruhára.

No, örült a szegényasszony a jó meleg farkasbőrnek, de a libákról sem feledkezett meg.

– Gyertek haza, libáim! – kiáltotta az erdő mélyébe.

– Nem merünk – felelték a libák.

– Miért?

– Félünk.

– Kitől?

– Farkastól.

– Sose féljetez tőle – kiáltotta nekik a szegényasszony –, éppen most nyúztuk meg. Bőre jó lesz bundának.

Nekibátorodtak a libák s előjöttek mind a tizenhatan s együtt indultak haza mind. Elöl ment kényesen a kiskakas. Utána hosszú sorban büszkén a tizenhat liba, tizenhat liba után farkasbőrrel a szegényasszony s legvégül a szomszédok. Aki csak otthon maradt a faluban, mindenki elébük jött, még a banda is és úgy vonultak be hangos muzsikaszóval. Egy hétig tartó bált rendeztek örömeikben. A szegényasszony bundát készíttetett a farkasbőrből s abban járta a kállai kettőst. A kiskakással táncolta. Mert senki se tudta olyan szépen pengetni-pöngetni a sarkantyúját, mint a kiskakas.

(1913)